

גליון 108
פורימי, חגיגי
ומוגדל!

"שמתה פורצת גדר!
גם פורים, גם 108
אני תושב חתגשני!"

חוצה
אזר

מפסיקים אהאחט,

מנצחים!

יחי ארוננו חורנו ורבינו ארך השנים אסחוס וסי

מיומנו של הייל בקעמפ:

התשובה. "וודאי" עניתי לי בחדווה, ושקעתי בסיפורו...

בבקתה קטנה, בתוככי עיירת קרלין הקטנה, שכן לו הצדיק המפורסם, האדמו"ר רבי שלמה מקרלין.

השעה שעת לילה מאוחרת. רבי שלמה צועד בתוך השלג המפשר לכיוון ביתו, זה עתה הסתיים לו יום שלם של עבודת ה' בקדושה וטהרה מבוקר ועד ליל.

עוד במעמד הסיום, החלטתי שאני הולך להיות שליח שמביא את הגאולה. ממש כמו שפיץ רציני שלא נכנע. כבר ברגע הראשון, עוד לפני שמהמורה נכנס לכיתה ביום הראשון ללימודים בתלמוד-תורה, כבר היה שיעור "דבר מלכות (לנוער)" הראשון.

ביום שישי שלאחריו, לא היה יהודי בעיר שלא קיבל 'כרטיס משיח'. בליל שבת בבית הכנסת, כולנו - כל החיילים שהיו ב'אורו' מהשכונה, רקדנו 'חיי' ב'שפיצקייט וחיות', אף אחד בבית-כנסת לא נשאר אדיש, למראה החיילים התוססים בעיצומו של 'לכה דודי' פשוט (מה נעשה, כבר שכחנו שיש כזה דבר)...

גם בהמשך, לאורך כל החודשים האחרונים, לא נחנו בכלל, המשכנו עם החיות מהקעמפ לכל השנה, להביא את ההתגלות של הרבי שליט"א מלך המשיח. השיעור בכיתה רק התרחב, כל התלמוד תורה התחיל להגיע לשיעור המיוחד. בדרך הביתה השתדלנו לספר לכל יהודי שפגשנו על הרבי שליט"א, ועל ההתגלות הקרובה.

אה, גם הקירות בחוץ לא נשארו אותו דבר. בדרך חזור מהתלמוד תורה הדבקנו כמה סטיקרים יפים, המפרסמים את הנבואה של הרבי שליט"א לכל עובר ושב. אנחנו כל כך 'חדורים בחיות הנשיא', אחרי כל תפילה מכריזים 'חיי', ובארוחה מקריאים קטע גאומ"ש.

"אבל מה עוד אפשר לעשות שלא עשינו?" שאלתי בכי את מפקדי החסיד, ישר על תחילת השיחה.

"רוצה לשמוע סיפור?" שאל. כאילו הוא לא יודע את

קדימה מסיימים

כבר ניצחנו!

איזה יופי! סוף סוף, נותנים ל'מערכת העלון', לכתוב משהו אישי לחיילים החסידים. חיילים, כעת, לכבוד חודש אדר בו מתגברת השמחה, מכך שהגאולה מגיעה, ולכבוד גיליון 110 (!). החלטנו על שינוי מהותי בעלון, ובכלל בכל הפעולות האישיות להבאת הגאולה: אנחנו מפסיקים להילחם - כן ממש ככה, מסיימים.

לא לא, אל תלחצו! לא השתגענו, ואנחנו גם לא מתכוונים לנטוש חס וחלילה, את המלחמה להבאת הגאולה. אבל עכשיו אנחנו מפסיקים להלחם! כי אנחנו כבר מנצחים! אנחנו מביאים את ההתגלות השלימה, של הרבי שליט"א מלך המשיח - עכשיו!

בשמחה, מוצאת מ'מפסיקים להילחם' - מ'נצחים'.

לא יודע, (ראה אחרי
שידורים תצלומים...)

פקודת הראשכ"ח

"נוסף לרגש הכוסף
והתשוקה... צריך
להיות עכשיו גם
ובעיקר רגש
השמחה מזה
שהגאולה באה
בפועל ממש ברגע
זה ממש"
[דבר ראשון בש"ח]

אמיר, מה חיוני דבר
מקטקטק עם על הצלון?

זו לא סתם
שמחה...
זו שמחת הגאולה!

רוצה את התפוח". אבא שוב סירב, אך אהרלה לא אמר נוואש. הוא רצה את התפוח...

לפתע, עלה במוחו רעיון: הוא בירך בקול "ברוך אתה ה'... בורא פרי העץ"... ואבא היה חייב לתת לו בתמורה את התפוח המתוק, העיקר שלא יהיה 'ברכה לבטלה'.

"תקשיב יוסי" המשיך המפקד "כל הדורות ניסו הרבה יהודים, ואפילו גדולי ישראל להביא את המשיח, בכל מיני צורות. אבל הדור שלנו, הדור שקיבל מהרבי את האחריות להבאת הגאולה, קיבל מהרבי גם 'פטנט רשום' איך להביא גאולה".

"הרבי שליט"א מלך המשיח אומר, שגם לנו - הבנים החכמים, יש רעיון אדיר, איך 'להכריח' את אבא שלנו - הקב"ה, להביא את הגאולה, פשוט! נתחיל לשמוח בלי שום סיבה אחרת, פשוט לשמוח ב'שמחת הגאולה', וכדי שלא יהיה 'שמחה לבטלה' אז אבא יביא לנו את הגאולה..."

וכך התחלנו יחד, אני והמפקד לשיר את הניגון ששרו 770 כל שנת ההתגלות בתנש"א: "שישו ושמחו בשמחת הגאולה, הנה הנה משיח בא..."

הדלת נפתחת באיטיות. ר' שלמה נכנס, ואהרלה הצעיר ניגש לאבא בהססנות.

"מה רצונך, אהרלה שלי?" שואל ר' שלמה את בנו. "אבא..." לחש אהרלה והצביע לכיוון המטבח. הם מתקדמים פנימה, ואהרלה לוחש: "אבא, אני רוצה את התפוח", אמר אהרלה כשהוא מצביע לכיוון התפוח האדום והמתוק שנח על השולחן.

אבל אבא לא הסכים. "לא, אהרלה חמוד. לא תוכל לקבל את התפוח, אנחנו צריכים אותו". אהרלה שב והפציר באביו "אבל אני מאוודוד

אגדתנו דפוריא

"יהי בימי הגנרל יהודה, המולך מצפת ועד כפר הראוה, שבע ועשרים ומאה קירומטר."

יום מלחמת ופרצת כל ימי חי"ד ימי חי"ד הימים, כל ימי חי"ד הלילות. ועוד אמר רבי אמיר: ויהי

בימי הגנרל יהודה ולא בימי הגנרל דוד, שהיה מגרשנו בבושת פנים וכך היה אומר: "חסידי יקרים של הרבי שליט"א מלך המשיח, בגלל חניגותכם אני עוד אכנס מחר למסדר, עם קורי שינה ושערות רטובות מהמקווה, אז אנא צאו מעם הגנרליה".

"הגנרל יהודה" יש אמרים הגנרל יהודה לא היה ולא נברא, אלא משל הוא שהיה לקעמפ גנרל, ולא מלך. אמר רבי אמיר דהאן: הרי אני כבן עשרים שנה, ולא זכיתי שנחגג ב'גנרליה' בלילות, עד שדרשה יהודה, שנאמר "למען תזכור את

אילו 'צוות בכיר' היה בפורים:

היה זקן לגנרל דוד, ולא היה נואם ומתוועד בתפילות, כמו מנהל לימודים. והגנרל נתי אדרעי, היה קשוח ומפחיד ביותר. והגנרל יהודה, היה מנקה הקעמפ, והגנרל ישראל ערד, היה רזה כמקל. והמח"ט חיים דוד רחמים, לא היה צועק על כל דבר קטן.

אילו 'משרד הלימודים' היה בפורים:

לא היו מעטפות נדירות בכל תפילה ולימוד למ"ל טוביה גינזבורג, והשולקים בלימודים היו קפואים, והיו החיילים שואגים בכל כוחם: "לא רוצים טיול רוצים שיעור!" ומנהלי הלימודים שליומי וילהלם ומענדי מישולבין, היו תימונים. ולא היה נמצא בכל הקעמפ, חייל שלא מכיר את מנהלי הלימודים זלמי קלפמן ומענדי גולדשטיין. והיו החיילים אוהבים בכל ליבם את הסיסמא: או-הואו-הו סדר השכם, ומכירים את מילותיו על בעל פה.

אילו פלוגת 'דורשים התגלות' הייתה בפורים:

לא היה הקצין שולם ליפיש בוכה כי אם צוחק. ולא היו כובעים משונים בכניסתם השניה. והיו החיילים מכירים הסיסמא. והיו מגרילים כרטיס טיסה בשמי הארץ כפי שהבטיחו. והייתה פרטומתם להצגה משנת תשמ"א, והיה להם מוצגים רציניים.

אילו פלוגת 'פועלים בשליחות' הייתה בפורים: מענדי סילברמן היה נכנס על גיפ, ולא היה מפחד ליפול מבימתו, והיו החיילים קולטים את ההמנון, והיו השחקנים בהצגה יודעים מה הם צריכים לומר, ולא היו עושים הדלקת נרות חנוכה ותהלוכת ל"ג בעומר באמצע כניסת הקצין.

אילו הקעמפ היה בפורים...

אילו 'משרד הפעילות' היה בפורים:

המ"פ חיים מרטון היה גנרל קשוח, וצוות 'שפיצקייט' ו'שפיצנאכט' היו משעממים, והמ"פ אמיר דהאן היה מכיר את הפעילויות, והמ"פ יוסף יצחק רחמים היה עובד בקיוסק, ומוכר טילונים בשפיצגעלט. והמ"פ לייזר ווישנפסקי היה רגוע. והמ"פ יוסף יצחק אברהם לא היה קופץ תמיד, והיה מפסיק להצטלם בכל עת מצוא. ודגלי השפיצקייט היו צהובים, והיו מספיק חולצות של צוות שפיצקייט לכל הרוצה לקנות.

נכתב בדק

"וואו! מה זה?" קרא יוסי - חייל בקעמפ 'אורו של משיח' - בבהלה.

היה זה בשעת צהריים חורפית ונעימה של אמצע חודש שבט, באמצע חיטוט תמים במחסן של סבא, גילה לפתע שני גלויזות (- מכתבי דואר) קצת מאובקות.

יוסי, שהיה קצת מבולבל אך - רץ למשרדי 'ממשיכים להילחם' בתקווה לגלות, ולו במקצת, את פשר גלויזות אלו. העורך החסיד דגלון בן ישי שישב לו במשרד, שש ושמח על המציאה שנפלה בחלקו, ועוד בטרם גילה ליוסי המבולבל את מבוקשו, חשף בפניכם - החיילים היקרים - את האוצר, והנה הוא כאן לפניכם:

בכלל, אצלכם בברדיטשוב איני יודע האם ידה של היבסקציה טרם נגע חזק. רק אתמול נאסר המלמד שלנו, אני וחברי תנוכת חמנס (- שמואל זלמן) הצלחנו לחמוק בשנייה האחרונה, טרם היכנסו של השוטר ימ"ש.

ט"ז לחודש אדר תרפ"ז, לעניגראד, רוסיה.

מיין טייערע ברודער (אחי היקר, אידיש) התמים יוסל שי', הזוכה ללמוד בשליחות כ"ק רבינו שליט"א 'תומכי תמימים' בברדיטשוב.

בדרכים עקלקלות ונסתרות, הולכים אנו בכל יום אלו אל ה'חדר', שבכל יום משתנה מקומו, מחשש עיניהם העוקבות תדיר של הבולשת ימ"ש. המלמד שלנו - ר' כתשבמ מזכס (ר' ישראל לויץ - נעוולער) מגיע אף הוא במסווה של מדריך נוער רוסי, מחשש שייעצר - כקודמיו לתפקיד.

להיותך בשליחות להחזקת החינוך הכשר, לא זכית להיות בהתועדות קודש ד'פורים קטן' השתא, כאן בלנינגרד. (אכתוב בקיצור מחשש עיני הבולשת) הרבי שליט"א צעק מקירות ליבו אודות ה'מסירות נפש' הדרושה כעת, הרבי בכך רבות במהלך ההתועדות, ואף התעלף!...

אבל, לכולנו ברור כאן, שהולכים ב'מסירות נפש', באש ובמים. איומיהם של שלטונות הרשע לא ירתיעונו, דבקים אנו בדרכו ובשליחותו של הרבי שליט"א, שתיכף ומיד יצילנו מידם.

ר' כפרג חלשכו נבערמכמ (- ר' יעקב זכריה מאסקאליק, כתב בו השתמשו חסידים מחשש הנ.ק.וו.ד. -הערת כותב הכתבה) התיישב על הרצפה וניגן בבכיות 'קול ביער'!

אחיק, התמים (בעתיד) משה.

ח' לחודש סיוון ג'תתפ"ג ירכתי שושן בירת פרס. אל מורי ורבי ר' יעקב, אשר משכנו שלום בירושלים עיה"ק, אליה נשואות עינינו תמיד כל הימים.

אחר דרישת שלומו הטוב, כמשפט לאוהבי שמו.

ודאי יודעים לרבינו הקורות עמנו זה זמן רב, אשר זה מכבר, נמלך עלינו המן מסריסי המלך, להשמיד להרוג ולאבד. באגרותיו הפזורים כאן בשושן הבירה, הוסיף וכתב, אשר באם יחפוץ אי מי מאתנו היהודים בהצלת חייו, הוא יוכל - אך יאלץ להמיר את דתו.

ועל כן, מורי ורבי, הדעת תפלא, אשר בכל אזוריני אין ולו אחד מאחינו היהודים, המעלה על דעתו ברירה זו (רח"ל!). כולם, דבקים ברבינו מרדכי אשר מחזק את אמונתנו ללא הרף, ודבקים בה' ובמרדכי עבדו הנאמן!

עבדך, תלמידך הדורש בשלומך יוסף.

ש"פ משפטים
אזור ירושלים והסביבה

שבת עם הקעמפ

ועיון מעמיק בדבר מלכות השבועי כהכנה לתפילה.

מילה במילה התפללו החיילים את תפילת שחרית, מתוך הסידור ובקול רם, תוך שאגות "אמן", "אמן יהא שמיה רבא מברך", "ברוך הוא וברוך שמו" והכרות הקודש "יחי אדונינו...!", שכמעט ולא הותירו קול בגרונם. לאחר התפילה, סעדו החיילים את סעודת השבת בצוותא באולם התלמוד תורה תפארת מנחם מתוך התרוממות הרוח.

לאחר הסעודה, יצאו החיילים לכבוש את ביתר באור הגאולה, בפעילות מהנה ומאתגרת. במהלך הפעילות פרסמו החיילים לאנשי העיר על ההתגלות הקרובה וביקשו מהם שיוסיפו מצוות בשבילה. ומשם לתפילת מנחה סוערת במיוחד שהמשיכה לסדר ניגונים במגרש, בו ניגנו את מיטב המנוני הקעמפ.

לאחר ההבדלה, ארזו החיילים את מטלטליהם הודו מקרב לב למארחים המסוריים, ושבו לבאנקעט העוצמתי. יחד צפו החיילים בווידיאו ובו ד"ש מצוות הקעמפ שב-770 ומערכון משעשע. ואז, פצחו החיילים בריקודים ספונטניים עד שהמיניבוסים כבר לא הסכימו להמתין עוד..

כמאתיים חיילים נרגשים מאזור ירושלים עיר הקודש ת"ו, התייצבו בהמוניהם בשעה 2:30 בשערי תלמוד תורה 'תפארת מנחם' בביתר עילית. את פני החיילים קידמו צוות מפקדים מסור, שערך שרשרת חיול ושיבץ כל חייל בסיירת המתאימה לשכבתו. שמות הסיירות, נקבעו על פי שמות בתי חב"ד ברחבי העולם: רוסיה, צרפת, אמריקה וכן הלאה.

החיילים מוקמו בבתי אנ"ש בקרבת מקום, ומשם שבו לתלמוד תורה למסדר עוצמתי, שכמוהו לא ראתה ביתר עילית מאז קומה עד לאותו ערב שבת קודש. לאחר מכן, התפללו החיילים מנחה ומעריב בשיא השטרעם והחיות.

זעקות ה"אמן יהא שמיה רבא" כמעט ושברו את הקירות, והמקומיים דווחו על רעידת אדמה קלה עד בינונית. עייפים אך מרוצים יצאו החיילים להאיר את העיר, ולסעוד כיד המלך את סעודת השבת בבתי אנ"ש. משם המשיכו החיילים להתועדות מרתקת בבית משפחת ששון, עד לשעות הקטנות של הלילה...

למרות העייפות הרבה, השכימו החיילים קום. לאחר טבילה חפוזה במקווה, פתחו החיילים בלימוד חסידות,

יוסי, שעמד המום נוכח התגלית שנתגלתה זה עתה לעיניו, התישב לכתוב מכתב - מהיר, למפקדו האהוב בו פרט את לבטו, כתוצאה מתגלית מרעישת זו:

פעם. פ ע ם , ברוסיה היו חסידים, היה מסירות נפש, והיום א... בקושי... משהו נשאר..."

ואז חשבתי "אנחנו, לא נצליח להביא את ההתגלות של הרבי שליט"א... החסידים של פעם עם ה'מסירות נפש', הם ראויים אולי... אנחנו? מה פתאום?"

היום, שפתאום ראיתי את המכתבים, ראיתי 'מסירות נפש' אמיתית מה היא. פתאום שוב צצו ועלו לי אותם מחשבות... "אולי באמת, זה לא אנחנו הדור...? לא אנחנו החיילים שנבני את ההתגלות...?"

יוסי - כפר חב"ד.

למפקד מענדי,

כבר הרבה זמן שאני רוצה לכתוב לך... על משהו שמאוד מפריע לי. אך, בעקבות התגלית שגילתי לאחרונה, לא יכולתי לעכב את הכתיבה אליך, ומיד התיישבתי לכתוב אליך.

בהתועדות האחרונה ב'תלמוד תורה', אמר לנו המורה באנחה, "היום זה לא כמו

ליוסי החסיד.

קראתי את המכתב שלך בעיון, ואז נזכרתי, שגם אני בגילך סבלתי מאותה שאלה...

יתירה מזו, ישנם הרבה חסידים גדולים שאף הם טועים באותה טעות. הרבי שליט"א מגלה לנו שאמיתת עניין ה'מסירות נפש', אינה בדורות הקודמים. מסירות נפש אמיתית, היא בדור שלנו דווקא.

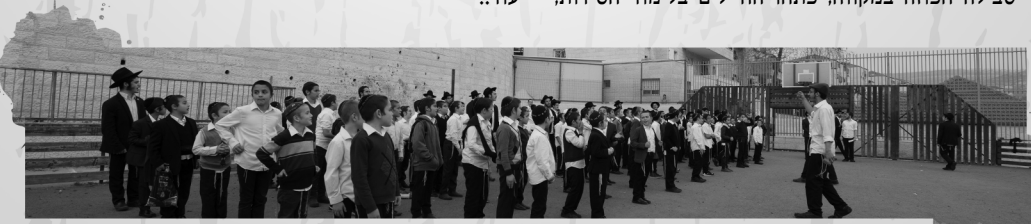
יום שישי אחה"צ, מבצעים.

"היי... חב"דניק, מה אתה חושב בכלל שהרבי שלכם הוא המשיח?" תקף אותו נער ליטאי. "בטח! הרי הרבי בעצמו אומר זאת כמה וכמה פעמים! וגם כך משמע ממה שהרמב"ם כותב בסוף ספר 'משנה תורה'! והרבי מלך המשיח עודד במשך שנה שלימה את שירת 'יחי אדונינו', ממילא זה הדבר הכי חשוב!" ענה מענדי, חייל בצ"ה בתוקף ובבטחה.

שבת קודש אחר הצהריים, על הספה בבית.

"נו.. מענדי..." משך מוישי האח הקטן בחולצתו

מענדי - צפת ת"ו.

טוביה גינזבורג - והחיוך הנצחי, המעטפות נדירות, באופן תמידי. מצב טוביה, תאמרו חגיגות.. בוקר של גאולה מהפכת משיח עולמית..

אמיר דהאן - שדרן תחנות, בעברית צחה, הנהיג את התפילות. 'זיבן זיבן', 'תלתא' 'חמסא', את הרדיו והתוכניות, בהחלט שדרגת.

יהודה ליפיש - המנהל הבודד, איך בלעדך הקעמפ היה שורד, חיוך עדין, לחיים אדומות, אבל ת'קעמפ תנהל גם בשנים הבאות...

וה אחי צחקיק זה נראה אכא
כשט אומד על האש כטעולי
החכיק פטיגן ונאנדי עצות
הטכני?

חיים מרטון - המ.פ. המפורסם, תמיד הוא בולט, עם הרמקול כמובן. את הפעילויות ניהלת ביד רמה, מעניין מה תהיה בשנה הבאה..

חיים דוד רחמים - המח"ט הקשות, אולי זה יוסף יצחק אל תהיה בטוח. חיים דוד חיים דוד, לא כולם מכירים, אבל את הקעמפ ניהלת מאחורי הקלעים.

צוות
ספצקייט
שמה להאים:

ישראליק ריבק - בצוות המטבח, מ.פ. לפעמים, או מג"ד מצוברח. ישראליק ישראליק, משפחה למופת, אותך הקעמפ יזכור בכל עת..

דוד אקסלרוד - התוועדויות ונאומים, תמיד נשארת מנהל לימודים, לגנרל כזה לא הייתי מוכן, אך לא שכחנו, מוישי! תהיה עקשן...

יוספי ערד - והכובע השמוט, את הרמקול לקחת, בכל הזדמנות. להחליף טיטולים.. להתארגן מהר, אבל תגיד חייל.. "למה אתה מדבר?!"

מענדי סילברמן - הקצין המנצח, מהסטנדר בבמה, ירדת עם מצנח. נאומים וכניסות.. חלש בהפקות, העיקר שבמלחמה ניצחת בלי ספקות.

שמוליק גרוזמן - ברוך הכישרונות, בכל הזדמנות מלחין עוד מנגינות במערכונים את הצחוק, תחביא עם הקלסר, אולי מאחורי מישולבין עדיף להסתתר.

מענדי פיזם - הסמג"ד המפחיד, "תביא ת'שפיצגלט" הפתרון המטריד. חולצה במכנסיים, ידיים מאחורה, ובכל הפסקה במגדי"ה ישנת.

הגראמען

הגנרל והכתם האבוד

הגנרל יהודה ליפיש מגלה את האמת שמאחורי הכתם

"אתה חייב להשיג אותו לראיון, ולא תפוסר ממשרתך" נוף בי עורך העלון, ושלה אותי מהמשרד אל הקור הצפתי ששרר בחוץ.

היה זה בשעת לילה מאוחרת, עת בה הגעתי למשרדי, השוכן בבניין משרדי 'ממשיכים להלחם'. לא עברה דקה מאז התיישבת בכיסא, וכבר נשמעו צעקות רמות מקצה המסדרון: "פ-ו-ר-י-ם", "פ-ו-ר-י-ם", "הרבי מתגלה נאו".

יצאתי החוצה, על מנת לברר את פשר הצעקות, ולהפתעתי נתקלתי בעורך העלון, בידו בקבוק 'משקה', היה ניכר עליו ששתה 'לחיים' כהוגן (חיילים יקרים, אל תחששו, הוא לא עבר חס וחלילה על 'גזירת המשקה' של הרבי שליט"א מלך המשיח, שלא לשתות יותר מרביעית 'לחיים').

הוא קפץ ורקד לכל כיוון, ובשנייה בה הבחין בי, הוציא כוסית מכיסו, והחל למזוג לי 'לחיים' מהבקבוק שבידו "דובי..." הוא החל לצעוק "אתה לא מבין? עוד מעט פורים מגיע! החג בו ניתן להגיע למצב של 'עד דלא ידע' - לשכוח מהגלות על ידי שמחה, ולהביא את הגאולה".

הוא בא להתקדם קדימה, ואז הוא עצר "הי, דובי, אתה האישי!" לחש לעברי "אישי למה?" שאלתי בבהלה. "כבר הרבה זמן שאני מחכה שזה יקרה..." החל העורך לומר במהירות, "אבל הפעם, בעלון אדר, זה חייב לקרות. עליך לראיין במהירות האפשרית את הגנרל הנודע - יהודה ליפיש, הידוע גם בכינויו 'יהודה המלך'".

"מה? את יהודה?" פלטתי בפחד "זה לא אפשרי, הוא הרי ספון בתוך ארמונו הרחוק, ואיך אגיע עד לשם? ומי אמר ששומרי הארמון יכניסו אותי פנימה, בשביל להפריע את המלך מ פעילותו? " להרצאות

יש לך הסבר קצת מדויק רק יהודה קיבל כתם? מה איתו?

מה אתה שואל שאלתי קאן נקרא את הכתבה ואל נכין.

במרץ אודות קושי ביצוע המשימה, שהוטחה על ראשי ללא הודעה מראש.

"זאת לא בעיה! קח את המספר של יהודה ותשוחח עמו בפלאפון" פטר העורך את כל בעיותיי באחת. "טוב אנסה..." פלטתי בשפה רפה, נכנע לגזר הדין שהוטל עלי.

העורך העסקו, החל להקריא לי את מספרו האישי של יהודה (- לא של אף אחד ממזכיריו האישיים. מעניין מאיפה השיג אותו...) "054-7707491414358510" הקריא במהירות. "אתה בטוח שזה כל הספרות האלה" שאלתי בחשש "לא..." הוא ענה "תוסיף גם את - "768935770"

חייגתי ברגש של יראה ו... להפתעתי לאחר שלוש צלצולים, שמעתי את קולו יהודה מעבר לפומית. וככה זה היה:

יחי המלך המשיח, הלו...

-אמממ... אההה... אני מדבר עם יהודה ליפיש?"

כן, עם מי אני זוכה לדבר?

-מדבר כתב ממערכת 'ממשיכים להלחם'..."

מה? כתב של 'ממשיכים להלחם'? סוף סוף, כבר הרבה זמן שאני רוצה לכתוב משהו לחיילים היקרים, עכשיו אני יוכל לעשות את זה, אתה בטח תסכים להכניס את זה לעלון, נכון? יופי. אפילו לא צריך לחכות לתשובה, אז אני מתחיל:

לא יודע למה, איך וכמה, אבל משום מה נדבק לשמי, הכינוי 'יהודה המלך'. [וואו, זה בדיוק מה שרציתי לשאול אותו. הערת כותב הכתבה] בתחילה, כשמישהו קרא לי ככה, ממש נחרדתי לשמע צירוף שתי מילים אלו 'יהודה' ו'מלך', הלא אני בכלל מתעדת להיות מנקה הקעמפ, וכי לזה מלך יקרא?!

ועוד והוא העיקר, מלך יש אחד יחיד ומיוחד - הרבי שליט"א מלך המשיח. כינוי זה, שהדביקו עלי הכניס בי עצבות רבה. וכך הייתי מתהלך שבועות וחודשים, כשכפנים - בלב, אני לא כל כך שמח.

עד שלפתע, באחד מן הימים ניגש אלי 'מנקה הקעמפ' (לא האמיתי, אלא זה שדאג לכך שכולם ינקו...) הרב שניאור הראל, והתחיל להתוועד איתי, בחיות רבה.

מצא את
המשותף
בסיירות
שלפניך!

אנקרה, וילנה, ורשה, מדריד, מונאקו, סיאול, פריז, קהיר ושטוקהולם

10 (!) שבתות של בתי חב"ד

הייתה מרוממת, וכמובן נמשכה להתוועדות חסידית עמוק אל תוך הלילה.

חרף העייפות הכבדה, השכימו החיילים קום, טבלו במקווה, ושקעו יחד עם המפקדים בלימוד חסידות מעמיק ומרתק כהכנה לתפילת שחרית. "אין תפילות כאלה גועשות" הודו המתפללים פה אחד בגמר התפילה.

סעודת שבת במגוון ניחוחות וטעמים, ברוב פאר והדר רוחני וגשמי. פעילות חווייתית, גדושה במיטב תכנים חסידיים, שהוכנה מבעוד מועד ע"י מערכת 'ממשיכים להלחם'. תפילת מנחה שהרעידה נימי לבבות, סדר ניגונים עוצמתי ותפילת ערבית שאולי אף הייתה המובחרת שבתפילות, בהיותה רוויית חיות במידה רבה.

לאחר ההבדלה, התארגנו החיילים בוריות, והתקבצו לבאנקט מלווה מלכה - סעודתא דדוד מלכא משיחא, בו כתבו פ"נ לרבי מלך המשיח שליט"א, ודיווחו על ההחלטות הטובות עמם יצאו מהשבת. אם אתם רוצים לדעת איך נראתה הפרידה, אתם יכולים לקרוא שוב את השורות הראשונות בכתבה...

פרצי דמעות, התרגשות, געגועים ולגו בזה אחר זה מעיניהם של החיילים, כנחל שוטף וכמעין המתגבר, בהיפגשם עם מפקדיהם האהובים, ב'נאות דשא' אי שם במרחביה הפתוחים של ארץ ישראל, בשבת סירת מהנה ומאחדת.

כל סירת עם מפקדיה היא, התגבשו שוב כאיש אחד בלב אחד, התוועדו יחדיו, והתחזקו בעקשנות אמיתית להתגלות החיילים, ללא יוצא מן הכלל, הפיקו את מירב ההנאה האפשרית מהשבת המרוממת, וצברו כוחות מרובים להתמודדות עדי בוא הקעמפ הקרוב, שוודאי יהיה בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

זו רק ההגעה. לאחריה השתכנו החיילים "על מיטות זהב וכסף על גילי כסף ועמודי שש..." בדירות מרווחות, רחבות ידיים ומאובזרות בטוב טעם וריח. ארוחה ממאכלי השבת, וכבר רצו החיילים לפעילות מרתקת ומהנה שהחזירה אותם באחת לימים הטובים בקעמפ 'אור' ע"ז.

טבילה במקווה, תפילת מנחה, 'סדר ניגונים' שריגש את החיילים כמו גם את שאר הצופים. קבלת שבת סוערת במיוחד, שהרעידה את היכלות בתי הכנסת, אליה הצטרפו בהתרגשות רבה חיילים, תמימים, אברכים ומבוגרים שעוד לא זכו להשתתף בקעמפ 'אור'. סעודת שבת כיד המלך

"מפקדי סירות בית חב"ד סיאול, הפתיחו את החיילים, במהדורה מרתקת של עלון 'ממשיכים להלחם' לכבוד השבת המיוחדת.

שהבנתני, אם כבר מדברים והכתבה שלך אמורה להיכנס לעלון אדר, יש לזה קשר לפורים?

וודאי, למה נראה לך ששמחים בפורים, שאז היה ניכר על עם ישראל שהם מלכים! ואף אחד לא יכול לשלוט עליהם.

-כמה מילים לסיים, יש לך?

חסידים! מלכים! תהפכו את העולם לבואו של המלך הגדול - הרבי שליט"א מלך המשיח.

ורגע... לפני שאני מסיים לגמרי, אני חייב להדגיש לכם פרט מאוד חשוב. הארמון שבו אני נמצא, זה לא כמו שאתם חושבים, שזה עוד איזה ארמון פשוט, מזהב וכסף, עם כל מיני אולמות וחדרים מפוארים (כמו של האחשוורוש). מדובר בארמון הכי מפואר בתבל, הארמון של המלך המשיח - הרבי שליט"א, 770 - בית רבינו שבבל.

איתי בארמון נמצאים עשרות מצוות הקעמפ, ומשם אנו שואבים כוחות מהמלך, להיות גם אנחנו מלכים, לפועל בכל הכוחות המיוחדים שלנו, להביא את ההתגלות של הרבי מלך המשיח.

עכשו אנחנו מתכוננים לחגוג את פורים אצל הרבי. הולך להיות שמח - כי עד אז הרבי כבר יתגלה.

הוא אמר לי, שהרבי מסביר, שיהודי זה הדבר החשוב ביותר של הקב"ה (כמ"ש 'כל יהודי זהב'), ולכן, למרות שהוא רק 'בן מלך' הוא בעצמו 'מלך'. מה? אתם שואלים איך זה יכול להיות?

ההסבר לכך פשוט: לכל יהודי יש קשר מיוחד לקב"ה, קשר שלא ניתן לפרקו יהודי פשוט חלק מהקב"ה. ובגלל זה גם היהודי נקרא 'מלך' גם לו, יש כוחות מיוחדים להצליח בכל העניינים.

כשהוא אמר לי את זה, פשוט התחלתי לרקוד משמחה. כן אני מלך! כן גם אתם חיילים מלכים!

-מה גם אני מלך? מה זה אומר? שגם לי יש כתר כמו שהיה לך בקעמפ?

זה פשוט מאוד. יש לנו כוחות מיוחדים מהקב"ה והרבי שליט"א מלך המשיח, להביא את ההתגלות בפועל ממש! כוחות מיוחדים שיש רק למלך.

טוב - נראה לי

הגנרל והכתו האנוז

אגדת האגדה דפוריא

"זיהי בימי הגנרל יהודה המולך מצפת ועד כפר הראוה, שבע ועשרים ומאה קירומטר".

שהיה מרוקן על כל מפקד ומפקד ליטר מים לפחות, עד שגמר מי הכינרת. ומעשה היה, שהשפריץ בשוגג על המג"ד סינאווי, וקנסו בשבע ועשרים ומאה שפיצגעלט, והחרים את רובהו.

הגנרל אקסלרוד אומר: אין האמת כדברי חיים מרטון, אלא על שם שהיה מכרסם את שמו של מלך המשיח בכל עת מצוא, והיו על דש חליפתו ובמגעו דגלונים המזכירים את ה'משיח' לעולם כולו.

"המולך מצפת ועד כפר הראוה" אמר רבי חיים מרטון: ולמה נקרא שמו המולך? על שם שהיה קונה מיני מגדים וקליקים לחיילים המצטיינים, וכן על מנת להשיב למפקדים את נפשם העיפה מעמל היום, וממלחמות המים עם גדול החיילים,

לעולם לא נפרד

למעלה מעשרה שבתות סירת כבר נערכו, מה עם הסיירת שלכם?

"הדולר הראשון נתן הרבי לילדה, בידה הקטנה. ואת השני כיוון, לעבר פתח 'קופת הצדקה' בתמונה זו שצולמה בפורים תשמ"ח, ניתן לראות ילדה מחופשת 'לקופת צדקה' [צדקה פושקע, באידיש], העוברת בחלוקת דולרים, הרבי מלך המשיח לא הסתפק בנתינת דולר לילדה, אלא גם לקופה.

כאן נראה הרבי מלך המשיח שליט"א בסיום שחרית בפורים, וביד ימינו מגילת אסתר (בה משתמש כבר משנת תשכ"ט). בתוך נרתיק הכסף. שימו לב! בין הבימה לעמוד החזן, ניתן לראות ילדים מחופשים.

לזאת, לא כל אחד זכה! איזה חסיד, קיבל מהרבי שליט"א נשיקה על שני לחייו? אז זהו, ששז"ר (שניאור זלמן רובשוב) שכיהן בתפקיד בכיר בממשלת ישראל, והיה חסיד נאמן לרבי, זכה לכך. היה זה, בעת ביקורו אצל הרבי בפורים תשכ"ו. בתמונה שלפנינו, רואים את הרבי מעניק לו באותו ביקור מגילת אסתר מהודרת.

פורים אמיתי

את האמת של פורים אפשר לגלות באמצעות איש אחד - מרדכי היהודי של דורנו, הרבי שליט"א מלך המשיח

באותה הזדמנות, עבר בחלוקת הדולרים יהודי, שעל מנת לשמח את הרבי שליט"א, התחפש לחסיד זקן - גבוה (ע"י הליכה על גבי קרשים). בתמונה רואים משהו מעניין: בתחילה החסיד התכופך, על מנת לא להטריח את הרבי, אך הרבי הרים את ידו, והעניק לו את הדולר.

בסיום חלוקת הדולרים של פורים תשמ"ח, שנערכה בבית של הרבי, העביר ר' לייבל גרונר - מזכירו של הרבי שליט"א, משלוח מנות לידי הקדושות של הרבי. אגב, את המשלוח מנות לקח עמו הרבי לקומה השנייה, בה נמצא חדרו הפרטי.

'שמחה אדירה', 'ביטויים נפלאים', 'התרוממות הרוח' - אלו מעט מן התיאורים שניתנו להתוועדות פורים, של הרבי שליט"א. בהתוועדויות אלו, אף הרבי עצמו שתה הרבה 'לחיים', וכן תוכן השיחות, היה מיוחד במינו.

מתנא דואר

- מדור חגיגי -

ברכות ואיחולים מכל מיני אנשים, ומכל מיני זמנים, שהתקבלו במערכת לרגל גיליון 110.

המפקד דובי הרשקופ:

עלון זה, שאתם מחזיקים כעת ביד, הוא הקפה של הקעמפ. לפעמים, אחת לחודש, כשאנחנו מתעייפים מעט, צריך משהו חם ומרענן. משהו שיחזיר אותנו לקעמפ הגדול בעולם. אני מברך את החיילים, שימשיכו לגמוע בשקיקה כל מילה ומילה מהקפה החסידי.

חיים שמח:

זה לא ברכות לרגל עלון ה-110 של ממשיכים להילחם, כי אם ברכות לעלון מספר אחת של 'מפסיקים להילחם' - מנצחים! ובעז"ה, זה הקטן גדול יהיה. האמת היא, שתמיד העלון של אורו הוא מספר אחת, אבל הפעם זה לא רק בהצלחה, אלא גם במספר. תזכו לגדלו לתורה לחסידות ולהחלטות טובות!

עוזי נהג הקעמפ

בקושי הצלחתי לספור כמה חיילים יש באוטובוס, אז לספור 110 גיליונות של העלון המרתק בעולם, נשמע קצת קשה. מה שבטוח, אני מקווה בשביכם, ומברך אתכם שאם אתם רוצים שהעלון יגיע אליכם לפני פסח, יהי רצון שהוא לא ייסע איתי.

הסמג"ד זלמנוב:

אין כמו 'ממשיכים להילחם'. בקעמפ, קצת התביישתי לדבר ברמקול מול כל החיילים, אבל בעלון 'ממשיכים להילחם' אני אף פעם לא מתבייש לכתוב! אני מברך את העלון הקדוש, שיזכה להמשיך לראיין אותי ואת חברי המגיידים בכל עת.

אגדתא דפוריא

"ויהי בימי הגגרה יהודה המולך מצפר ועד כפר הראה, שבע ועשרים ומאה קילומטר".

הערב הארוכות והמעניינות. ומעשה שהיינו מחפשים את מנהל פעילות חיים מרטון, למעלה משעה לעיני

החיילים, ומתחנן אותם ביותר עד שנחשף ב'חפירות ארכיאולוגיות' (תרתי משמע) מתחת לערמת בגדים על מיטתו. ואמר רבי ישראל ערוד: אותם מאה ועשרים ושבע, לא של קילומטרים הם, אלא של שקלים הם, ובממון זה פירסם יהודה לעולם כולו אודות ההתגלות הקרובה. ההתגלות הקרובה.

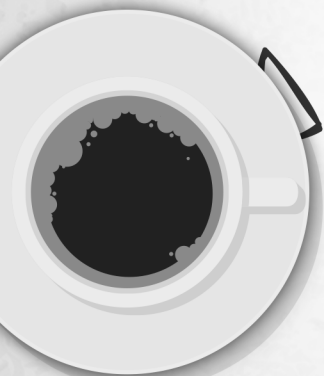
"שבע ועשרים ומאה קילומטר" אמר מנהל הפעילות מאיר ווישנפסקי: אותם שבע ועשרים ומאה קילומטר, היינו מהלכים בתוכנית ערב, ומחפשים ומבקשים מישהו להצחיק בו החיילים, עד שמצאנוהו למפקד אריאל קדוש ששקל 127 קילוגרם, והיה משמח את החיילים ומפייסם במערכונים, בתוכניות

"איזה מסר תרצה להעביר לחיילי היחידה?"
 - ת.....תשמ...תשמ...תשמרו על הניקיון.
 "וואו. מקסים. תודה רבה לך".

בסופו של דבר, הכתבה הייתה אמנם קוצרת שבחים, אבל העלאה במשכורת לא קיבלתי. העורך טען שהיא לא כל כך מתאימה. הוועדה הרוחנית שמגיהה את העלון טענה, שיש להתעסק ב"ברוך מרדכי" לפני ה"אורו המן". כשהשבתי שהמראיון היה די עליו, העורך איים עליי בסילוק והתקשר למקסים - עובד הניקיון, להתנצל בשמי.

חיילים, חשבתם שזה באמת מה שקורה במשרד? אז טעיתם!
 במשרד יושבים ולומדים ללא הרף, מספרי 'דבר מלכות' רבים הפזורים בשולחנות. מה עוד? טוב, אי אפשר לגלות את הכל...

תמיד רציתם לדעת: מה קורה במערכת? מה פשר הכתבות? מה עומד מאחורי ומלפני כל עמוד. פורים זה הזמן! בעקבות התוועדות חברי המערכת באופן שגל "עד דלא ידע" הסודות נחשפו - אבל אל תדאגו, זה עוד לא הנכ.

אותם מאורעות כאילו זה קורה עכשיו ממש? "בדיוק!" אמר ונעלם תוך כדי שהוא צועק לכיווני "ואל תשכח שזה יהיה עלון 358...". את מה שאמר ביצעתי, ולא פעם אחת אלא לעד. תמיד היה זה אותו מספר עלון - 'משיח' (358).

"לכבוד חג הפורים, הוחלט לראיין איש ניקיון ממתחם היחידה' שיספר על יום שלם שעבר עליו בקיץ האחרון. הכתבה המוצלחת תזכה את כתבה במשולח מנות מושקע, מאלו עם השוקולדים" תלתה המודעה במשרד. עברתי הרבה עד שהשגתי את מבוקשי, אבל הכל היה כל כך קל, מול התוצאה קוצרת השבחים שלי בדמות הריאיון המוצלח, כדלהלן:
 "שלום לך עובד ניקיון! איך היה ב'יחידה'?"

- היה ממש עצוב. מי שלח אותך לזרות לי מלח על הפצעים?

"וואו. החיילים בטח ישמחו לשמוע. ספר לנו על מקרה מיוחד בו נפגשת"

- (בוכה) היה את הפעם הזו שהיה המון אשפה... וכולם חזרו מטילול ואני נשארתי לבד לנקות.

"ממש לא נעים. מניין רכשת הכשרה למקצוע?"

- די כבר! מספיק! רד ממני!

"אתה מצטנע. ספר לנו לפחות מה הכלים איתם אתה עובד?"

- בווווההההה...
 בווווההההה...
 (מיילל בככי)

בסוף, השגתי את מבוקשי. בשעת לילה מאוחרת, כשליבי רוחש תפילה, פרצתי בדממה מוחלטת לחדרו של חיים מרטון, שישן אז שינת מישרין. הרמתי את ידו לעבר הראש, והנחתי אותה בעדינות על המצח. "הבוס יהיה מרוצה" שמחתי. והתחלתי לתקתק תמונות, בנס הוא לא קם מהפלאשים.

"יד החסידים על העליונה" תמונות של חיים תתנוסס בעזרת ה' על עלון הפורים.

"דוד, מוטל עליך התפקיד לערוך את עלון 'הבשורה' פנה אלי עורך העלון מספר ימים קודם לכן. "מה? יש עוד עלון חוץ מ'משיח' להלחם?" נבהלתי, זה לא נראה כל כך הגיוני להספיק להוציא שתי עלונים בפרק זמן קצר כל כך.

"לא, לא, לא הבנת!" הסביר העורך "מדובר בעלון עתיק שנכתב בשנות הנפלאות על בשורתו הנפלאה של הרבי מלך המשיח שליט"א, ואנו נכנסים בעלוננו עותק מיוחד מעלון זה "אהה, הבנת...אז מה אתה רוצה ממני?" התבלבלתי.

"פשוט, העלון לא ממש יצא אז, אתה תוציא אותו היום, על מה שקרה אז" הסביר בקושי "טוב!" פסקתי "נראה לי שהבנתי, לכתוב את העלון באופן שהחיילים יחיו אם

"איזה סיוט!!! מאיפה משיגים עכשיו תמונה של חיים מרטון מגרד במצח?" שח באוזני עורך העלון הדאוג "בעוד ימים מספר נצטרך לסגור את עלון אדר - העלון הפורימי הכי מצחיק משנת תשנ"ו (שנתו הראשונה של קעמפ 'אורו של משיח'), וכתבה על חיים ללא תמונת ענק שלו מגרד במצח תהיה עצובה, ולא מצחיקה בכלל".

"שמע לי" ניסיתי לנחם את העורך. "וותר על הגירוד במצח, גירוד בוקן ילך יותר". אבל זה רק הרתיח אותו. "מה זקן? מה ילך בוקן? כל העיתונים שמים מצח, זה הכי מצחיק". "תסתכל" אמר לי, תוך כדי שהוא מתחיל לגרד במצחו. "לא מצחיק?!". תהה, למול תווי פניי הנבוכים. "מצחיק מאוד.. אמרתי ביובש, מפחד על פרנסתי שלא תאבד, למרות שזה בכלל לא היה מצחיק.

"ועכשיו?" שאל, תוך כדי שהוא מגרד בקדחתנות בזקנו. פניו הביעו מבט האומר תבחר באפשרות הראשונה, "פחות מצחיק" פסקתי בקושי. "אמרתי לך!" אמר תוך כדי נחיתה לכסא המנהלים הרעוע שלו. "נו מה עושים?" שאלתי. "מה עושים באמת? זה התפקיד שלך!!" צעק עליי בחרון אפו "עכשיו, תדאג לתמונה של חיים" - "מגרד בוקן" השלמתי. "לא!" צעק העורך מ-צ-ח, זה הכי מצחיק!"

מאחורי הקלעים

הבשורה והמבשר

הפירטוק

כחירות! אני קשוח!

"אתה מוכן להסביר לי למה אין כאן שקט?!" פניתי בצעקה לחייל שפטפט שם. יש! איזה משימה נתנו לי... עמדתי שם בבגדי אחי המח"ט, קלסר בידי ומשרוקית תלויה על צווארי, "סוף סוף אני לא חייב לחייך כל היום, כבר כואבות לי הלחיים" חשבתי לעצמי. "מה גם ביום האחרון המח"ט קשוח?! שמעתי חייל מתלונן. התאפקתי בכל כוחי שלא להתפרץ בצחוק מתגלגל, ורשמתי מיד בקלסר שקיבלתי 'הצלחתי לעבוד עליהם'.. כעת למשימה הבאה..

”

הבוקר הפציע, חיילי הקעמפ מתאספים למסדר הגדודי, תיכף יכניסו את מנהלי הפעילות.. "המ"פ רחמים שומע?" נשאלתי במכשיר ה'מירס' "אתה מגיע היום לגדוד שמ"ש?" איזה כיף שרוצים שאני יבוא.. נטלתי ידיים, קמתי בזריזות מהמיטה, ורצתי למסדר שלא אפספס. "רגע, איפה המג"ד סינאווי?" שאלתי אותו, "הוא לא קם היום, הגנרל ביקש ממני להחליף אותו" ענה לי המג"ד החדש שרק אתמול היה חייל..

אנ"ר חזק בצבא! תוקפנות!

”

בהאסר אין סודות!

אלא יעבדו עליכם..!

פי"ס :)

פחדנו

לשם - 'לגנרליה'. באותו יום אחרי רדת החשיכה, כשאחרוני החיילים כבר נרדמו, הוחלט ב'משרד הפעילות' שהיום אנחנו לא הולכים לוותר. הרי ארוחת בוקר לא הספקנו, צהריים לא היה מספיק, ובערב, הכנו את הפעילות של מחר.. ואז, ידיעה סודית התגנבה לאוזנינו על אורחה מיוחדת ב.. 'גנרליה'. בשקט בשקט, צעד אחר צעד, נכנסנו בזהירות פנימה. ולפתע, "בווום!" האורות נדלקו, וכל הצוות הבכיר עמד מסיבי. "חחח... תפסנו אותכם" צחק המח"ט בקולי קולות..

בסדר לא חובב!

”

פעם ניסיתם לעוף? לרחף באוויר? הרי חייבים להתכונן לגאולה - כשנעוף על עננים. ביום ספורט החלטתי - אני חייב לנסות. אחרי האימונים המפרכים שהמ"פ חיים עשה לי במשרד, ואחרי אין ספור ניסיונות ונפילות, הגיע הרגע. לקחתי תנופה גדולה, אמרתי "יחי" 770 פעמים,

סוסים על עננים...

”

התקשרתי ל אמא להבטיח שאשאר בחיים ו.. יצאתי לדרך. הפחד גבר, הידיים רעדו, והופ! אני על המזרון..

הי... אתה סוס! החובה!

”

האמת, שגם אנחנו להיכנס

אל הדוב... קצת זיכרונות

יורד ולי
אורו של משיח
 אגף המצאה לאור
 ענוד מעו 358

ידיעות, מקדשות, טדכונים, מבטלים.

הטבטוליה

אמונה בברוקלין א. מוביל

כתבנו ששהה בשעות האחרונות בחצר ליובראוויטשיטש שבברוקלין, מדרווח על כלכל רב, ואי הכנה הקיים אצלן, עד לשיעור אלו ממש. בשעה חמש וחצי לערך, התגנבו לביה המדרש שמותעות שונות, שערך מהרה אומתו: שהותו בציון תמיו האדמו"ר הקודם. הרבי הוביל בתורה לחרוה שבסול 770 בחוליות, ועדת החסידים נכונה.

לא עברו שעות אחדות, והמצב השתנה לחלוטין. קבוצות של חסידים שבו והתגודדו, סביב דפים צמוטים באותיות צפופות, ודיברו ביניהם בלהט וכסערה. "אלו השיחות האחרונות ששמענו מהרבי" הטעים אחד מהם - שולם שמוי- באונוי כתבנו "כשאנו רוצים להביך את המתרחשת, דבר ראשון נחתגם לשינוי".

לא עבר זמן זמן רב וחסידי לובביץ' החלו לרקוד... כן, כמה שזה נשמע מוזר, אבל כך היה. ריקודים סוערים נפתחו להם כמרכז ביה המדרש, אליהם סוערפו מאות מהחסידים. השיר שעמד במרכז הרקודים - עליו חזרו שוב ושוב ללא הרף הינו: "דער רבי איז געוונט משיח קודמט שייין" ובתרגום: "הרבי הוא בריא, המשיח כבר מגיע". הקשר עם כתבנו נוחק, וישנו חשש ככד שגם הוא הצטרף שם כברוקלין, למעגל האמונה.

ני"ז אור (ראשון) ה'תשנ"ג. 5752

הכל צפוי מראש.

בשורה מפתיעה הגיעה הברק מהמזרח המזכון, סאדאם חוסיין - מושל עיראק הסוררת, נכנע בהפתעה! היות הדבר בעיצומו של חג הפורים, יכול אולי לעורר מחשבה "איזה צירף מקרים", אך מסתבר, שהיה מי שידיע על הדברים מראש. הרבי מלובביץ' ניבא כבר לפני זמן רב, שפולנו נעמוד חיוס - כחג הפורים, כשהמלחמה הזאת מאחרתנו.

ויבנה ארמונו למלך המשיח!

ו יואו

הברק התכנסו ככד חכ"ד מאות חסידים מרחבי הארץ, למעמד 'זנחת אבן פינה' לארמונו עבור המלך המשיח - הרבי מלובביץ'. מאחורי ארנון המעמד, נפריקט הבניה עומד החסיד ר' זושא רבקהן. ר' זושא מסר לכתבנו, כי מעמד 'זנחת אבן הפינה' כמו גם פרויקט הבניה כולו, נעשה באישור עידוד וברכה הרבי מלובביץ'. "ללא ספק" אמר ר' זושא באונוי כתבנו ש"הרע כו נייע המשיח - הרבי לאמונו שבארץ הקודש, קרוב מתמיד".

י"ד אור ראשון ה'תשנ"ג. 5752

גיאול רובינונו | י"ד אור ה'תשנ"א. 14. 11. 5751.

מוביל הרבי שליט"א את החסידים בצעד, אחר צעד, לקראת הרגע האחרון לגלות. י' שבט תשנ"ג. הרבי

מלך המשיח שליט"א יוצא למרפסת, ומעודד את שירת "יחי אדוננו..." לעיני המצלמות שמשדרות את המעמד לעולם כולו.

משיח חשף את עצמו לעיני העולם כולו, ואנחנו עוד שניה על הפסגה. העלון שאתם מחזיקים כרגע ביד, הוא עלון שלא עוצר וממשיך תמיד לעבר הפסגה - הוא הפטיעה האחרונה בגלות, העלון הבא... בגאולה!

אבו יוסוף - מהנהלת נקיון הקעמפ:

איך יכול להיות ש-109 עלונים עוד לא הביאו את המשיח, ורק עלון אחד - עלון 110, יצליח להביא את המשיח? הרי היו עוד הרבה עלונים לפניו, גדולים ומוצלחים, והם לא הצליחו לפעול את הגאולה?

חשבתם שחשבתיו על השאלה לבד, מה (ב)פ.תאום?! מישוהו אמר לי את השאלה וגם את ה(פ)תרון: ממשל לחומה גבוהה שמאחוריה נוף מרהיב, ומעברה השני, ניצבים נמוך וגבוה, ושניהם משתוקקים להציץ מעבר לחומה. אבל הגבוה לא היה מספיק גבוה, בכדי לראות את הנוף שמעבר לחומה. מה עשה? הרכיב את הנמוך על גבו, ועל ידי כך הצליח לדעת מה קורה שם.

כך בדיוק חיילי צ"ה ועלון ה-110, אולי הוא ננס וקטן (אני חושב (!) שהוא בכלל ענק), אך הוא רוכב ע"ג ענק - קעמפ 'אורו של משיח' של כל השנים.

ואכן, עלון 110 יחד אתכם, יביא את

משיח ב פ ו ע ל ממשל! (ואז אל תשכחו לקחת אותי ל ע ב ו ד אצלכם...)

יתכן! אני לא ייתן לזה לקרות.

האמת היא, שגם אני בתור חיל בקעמפ 'אורו של משיח' חשבתיו בדיוק כך. עד לאותו לילה...

"כשחייל שומע 'אורו של משיח' שומע את המילה 'בית'..." זעק המפקד ליד המדורה "הוא צריך לקפוץ מהתרגשות! וכשהוא חושב על ה'חיידר' הוא אפילו לא רואה נקודת חולשה!".

"כשחייל שומע 'בית' הוא רואה בעיני רוחו עוד מקום שאפשר לכבוש ולשנות. להוסיף בו יותר 'חסידישקייט', ולהאיר אותו באור הגאולה. כך גם ב'חיידר'. זו הסתכלות של חייל!".

כשחזרתי לבית, החיים השתנו. הם כבר לא היו נראים כמו בעבר. וה'חיידר'? הוא כבר הפך לבית ספר לתורת הגאולה...

ומה הקשר לעלון מאה ועשר? בכתבה יש מאה ועשר מילים! (אולי קצת יותר...)

מענדי מזרחי - מפקד בנדוד דק"ל:

לחיים ולברכה! כמה מילים, שברצוני לומר לכם מתוך ליבי:

שוקי, מטפס הרים נודע, טיפס על פסגת ה'אלפים' כשהוא חוכך ידיו בהנאה. להצליח בטיפוס של 10 קילומטר (!) - אינו עניין של מה בכך. "אחרי שנים של התקדמות ועליה, סוף סוף הצלחתי להגיע לפסגה" חשב לעצמו. זהו, פטיעה אחת... אני למעלה!

י' שבט תשי"א. הרבי מלך המשיח שליט"א אומר מאמר, ומקבל בגלוי את הנשיאות. שנים על גבי שנים

לוי, אברם, מענדי, אבו יוסוף מתוועדים

מקל המטאטא שבידי). היא: מה ההבדל בין קעמפ התשע עשרה לקעמפ העשרים? מה ההתלהבות מהמספר העגול? הרי הכול (כולל הלכוך...) נשאר אותו דבר?

ועכשיו בריצונות: אחד החיילים הסביר לי אז, שהמלך המשיח - הרבי מליובאוויטש מסביר, שכל דבר שיכול להוסיף בעבודת ה', עושים ממנו 'עסק' ושטורעם גדול (בקעמפ למדתי גם אידיש). וזה המיוחד בעלון מאה ועשר: המיוחד במספר זה הוא, שאפשר על ידו להתעורר לעבודת ה', והוספת חיות בנשיא על ידי הכרות הקודש: 'יחי'!

לוי מנגמי - מפקד בנדוד שמ"ש:

הבית. מילה שמעבירה רעד בכל חייל שנזכר בכך במהלך הקעמפ. מה? לחזור למקום ששם צועקים קצת פחות "אמן יהא שמיה רבא" ולא מתפללים כל בוקר רק אחרי לימוד חסידות? לחזור ל'חיידר' ששם יתכן ותיחלש מעט החיות בענייני גאולה ומשיח? לא

אברם האתיופי - 'מנקה הקעמפ' עם וותק של שלוש שנים:

"יוו... איזה כיף! פעם ראשונה שאני רואה מחשב" אופס, סליחה! אני מיד מתחיל להתוועד (מה זה להתוועד? תסבירו לי אחר כך...) כבר בקטנותי, אני זוכר את עצמי חולם להיות המנקה של הקעמפ הגדול בעולם, קעמפ 'אורו של משיח'. ואולי, מי יודע, אפילו לקבל טיפ של 'שפיצגעלט' מאחד החיילים.

בקעמפ 'אורו של משיח' תשע"ה זה קרה. התקבלתי למשרת המנקה ראשי של 1414 ב'יחידה'. עד כמה שידעתי אז עברית, הצלחתי להבין שאותה שנה, היא לא עוד שנה של קעמפ 'אורו של משיח', אלא הרבה יותר מזה: זה היה קעמפ העשרים!

ת'אמת שבכלל שלא הצלחתי להבין את ההתרגשות הגדולה, כנראה

שהתרגשות זה רק בעברית ולישראלים. ה ש א ל ה ש ע מ ד ה ב ר א ש י (ובראשו של

אבו יוסוף
התמונה לא
הותרה לפרסום

עלון 110
זה לא
צחוק!

השושן ^{כ"ה} ממשיכים

מהדורה מיוחדת לרגל החג הנחגג | מאת שושן

מחאה:

המפקד משה שושן מגדוד מת"ן במחאה נמרצת:

"אין לי קשר לעיר שושן!!!"

ינטווא
 הוא יודע לדעת! (לחידוד)
 נתגלתה תמונה נדירה של הסמג"ד גורביץ בעת שהוא מחיך. כל היודע פרטים על תמונה זו נא לחייג למערכת 'ממשיכים לשושן'!

כתב 'ממשיכים לשושן' יצא לשטח וחזר עם מסקנות וסקר מפתיעו
האם אתם קוראים את העיתון 'ממשיכים' להלחם?

לראשונה בפרס: קעמפ 'אודו של משיח' בשושן הבידה!

אחד ממסמכי הקעמפ הובא בדרך לא דרך למערכת, במסמך מופיעים מושגי הקעמפ ומה יהיה איתם בשושן, קראו בהנאה!

אודו של משיח - חולצות הקעמפ: "ימים רבים שמונים ומאת יום" | **לגילאים:** "כל העם... למגדול ועד קטן" | **שטח הלימודים:** "בתצר גינת ביתן המלך" | **חידים:** "מיטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסחרת" | **הודו אוכל:** "השקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים" | **חילי:** "עממה וטוב לב" | **חולצות הקעמפ:** "שק ואכר יוצע לרביס"

לפני | **אחרי** | שיפור האוכל של הקעמפ

נצאנו את ההקדמ!

נמצא הבדל דק בין הגנרלים. ליפש מתחיל ב-ל, ואקסלרוד מתחיל עם כולם.

כד העיפו את המון לתליה על העץ

ומרדכי יצא מלפני המלך...

מרדכי אוסף את כל ילדי ישראל

מההצבות במושתה שערך אחשוורוש

היינו לבוש תבלת מהמגילה...

הגנרל של מרדכי היהודי

מגילת אסתר לא רק בעבור...

התמונות והרגעים שך
 קעמפ במצב פורים

